

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 2Cdo/117/2017                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 8113219815                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 30.11.2017                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Viera Petříková          |
| Funkcia:                   | súdca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2017:8113219815.3 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Stavoprojekt, s.r.o., so sídlom v Prešove, Jarkova 31, zastúpenej PUCHALLA, SLÁVIK & partners s.r.o., advokátskou kanceláriou so sídlom v Košiciach, Kmeťova 24, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, o zaplatenie 16 545,90 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 12 C 180/2013, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 9. marca 2017 sp. zn. 19 Co 73/2016, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 18. februára 2014 č. k. 12 C 180/2013-97 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni 16 545,90 € spolu s 9,5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 16 545,90 € od 24. júna 2013 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a uložil žalovanej povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania titulom trov právneho zastúpenia 1 255,78 €, titulom zaplateného súdneho poplatku 992,50 € na účet jej právneho zástupcu v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Súd prvej inštancie mal z výsledkov vykonaného dokazovania za preukázané, že účastníci konania sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností stavby súp. č. XXXX postavenej na parcele č. XXX, vedenej na LV č. XXXX k. ú. V. s uvedením spoluvlastníckeho podielu žalobkyne v rozsahu 1307/2831 a žalovanej 1524/2831. Za významnú otázku považoval otázku podielového spoluvlastníctva a bezdôvodného obohatenia, ktorej základ je vyjadrený vzťahom, kedy podielový spoluvlastník užíva spoločnú vec nad rámec jeho spoluvlastníckeho podielu a právnu kvalifikáciu takéhoto vzťahu, t. j. posúdením, či v takomto prípade možno uvažovať o aplikácii inštitútu bezdôvodného obohatenia alebo nie. Súd prvej inštancie uviedol, že zo znaleckého posudku č. 6/2012 vypracovaného Ing. Q. E. vyplýva, že podiely účastníkov konania uvedené na liste vlastníctva sú určené v rozpore s § 24 a § 5 ods. 1 písm. b/ zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov s tým, že správna výška ich spoluvlastníckych podielov je na strane žalobkyne 1051/2447 a na strane žalovanej 1396/2447. Na základe uvedeného tak súd prvej inštancie dospel k záveru, že

žalobkyňa má dôvodný nárok domáhať sa voči žalovanej náhrady za užívanie predmetnej nehnuteľnosti v rozsahu 78,79 m<sup>2</sup>. Vzhľadom na nálezy Ústavného súdu Českej republiky mal súd prvej inštancie za to, že náhrada za užívanie predmetu podielového spoluvlastníctva podielovým spoluvlastníkom nad rámec jeho spoluvlastníckeho podielu nie je bezdôvodným obohatením, ale ide o nárok, ktorý sa opiera o zákonné ust. § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva, v akom rozsahu sa ten-ktorý podielový spoluvlastník podieľa na právach a povinnostiach vyplývajúcich zo spoluvlastníctva k spoločnej veci a preto nárok, ktorý sa opiera o zákonné ustanovenie, nemôže byť nárokom vyplývajúcim z bezdôvodného obohatenia v zmysle ust. § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie preto v danom prípade aplikoval všeobecnú premľaciu dobu, t. j. 3 roky a vznesenú námietku premľania zo strany žalovanej nad rozsah 2 rokov posúdil ako nedôvodnú. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku [účinného do 30. júna 2016, (ďalej len „O.s.p.“)].

2. Krajský súd v Prešove uznesením z 20. novembra 2014 sp. zn. 19 Co 114/2014 odvolanie žalovanej odmietol a uložil jej povinnosť nahradiť žalobkyni na účet jej právneho zástupcu trovy odvolacieho konania vo výške 394,06 € v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia. V odôvodnení uviedol, že odvolanie bolo žalovanou podané elektronicky bez zaručeného elektronického podpisu 11. apríla 2014. Doplnenie elektronického podania prišlo na súd prvého stupňa 14. apríla 2014, teda po uplynutí trojdňovej lehoty a preto ho odvolací súd podľa ustanovenia § 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p. ako oneskorene podané odmietol. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 29. februára 2016 sp. zn. 2 Cdo 389/2015 uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Prešove rozsudkom z 9. marca 2017 sp. zn. 19 Co 73/2016 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. V odôvodnení konštatoval, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci a správne vec právne posúdil, odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožnil s napadnutým rozsudkom a v odôvodnení poukázal na správne, presvedčivé a náležité odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v zmysle § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie správne posúdil právny nárok žalobkyne ako nárok vyplývajúci z § 137 a § 139 Občianskeho zákonníka upravujúcich otázky spoluvlastníctva, nesúhlasil preto s tvrdením žalovanej, že nárok mal byť posúdený ako bezdôvodné obohatenie, aj keď judikatúra na uvedený právny problém sa rozchádza. Rovnako nesúhlasil s tvrdením žalovanej, že súd prvej inštancie prekročil žalobný návrh, ktorý bol právne odôvodnený ustanoveniami o bezdôvodnom obohatení a napriek tomu priznal nárok žalobkyne titulom plnenia podľa § 137 a nasl. Občianskeho zákonníka. Poznamenal, že súd totiž nie je viazaný právnou kvalifikáciou žaloby a keďže iba súd pozná právo, teda „iura novit curia“, nie je povinnosťou strán sporu správne právne kvalifikovať nárok. Ich povinnosťou je preukázanie skutkového stavu, ktorý súd vyhodnotí a subsumuje pod príslušnú právnu normu. K námietke týkajúcej sa nesprávneho vyhodnotenia premľania v predmetnom prípade poznamenal, že keďže možno vychádzať z toho, že nárok žalobkyne je nárokom vyplývajúcim z hospodárenia so spoločnou vecou, nie nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia, nie je možné aplikovať na premľanie lehotu, ktorá je lex specialis vo vzťahu k nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ale je treba v danom prípade aplikovať všeobecnú 3-ročnú premľaciu dobu. Správne preto súd prvej inštancie námietku premľania vyhodnotil ako nedôvodnú. Odvolací súd konštatoval, že rovnako ako súd prvej inštancie sa priklonil k judikatúre týkajúcej sa náhrady za užívanie spoločnej veci nad rámec spoluvlastníckeho podielu k názoru, že ide o nárok súvisiaci s hospodárením spoločnej veci, a nie nárok o vydanie bezdôvodného obohatenia. Spoluvlastník užívajúci vec nad rámec svojho podielu totiž neužíva vec bez právneho dôvodu, a preto jej užívaním nemôže získať bezdôvodné obohatenie, lebo žiadna skutková podstata uvedená v § 451 Občianskeho zákonníka na tento prípad nedopadá. Právo spoluvlastníka na náhrady za to, že neužíva vec v rozsahu zodpovedajúcom k jeho spoluvlastníckemu podielu je dané zákonom a vyplýva z práva spoluvlastníka podieľať sa na užívaní spoločnej veci v miere zodpovedajúcej jeho podielu. Ide o náhradu za obmedzenie jeho spoluvlastníckeho práva. Preto možno odkázať na judikatúru, podľa ktorej aj v prípade, že zákon výslovne nezakladá právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva, vyplýva toto právo priamo z čl. 11 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd (porovnaj napr. nález pléna Ústavného súdu z 11. marca 1998, sp. zn. Pl. ÚS 41/97 a rozhodnutie NS ČR, sp. zn. Cdo 503/2011). Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1 CSP. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodované podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Namietala, že nakoľko nie je ustálená rozhodovacia prax v o veciach týkajúcich sa užívania vecí v spoluvlastníctve viacerých subjektov, nie je možné aby súd svoje rozhodnutie odôvodnil len a výlučne rozhodnutiami súdov iného štátu, ktoré na území Slovenskej republiky nemajú žiadnu právnu silu. Zároveň poukázala na to, že aj judikatúra súdov Českej republiky nie je v posúdení predmetu sporu jednotná, nakoľko ako už uviedla v odvolaní, súdy sa prikláňajú k názoru, že ide o bezdôvodné obohatenie, ako aj k názoru, že predmetom sporu v obdobných veciach nie je vydanie bezdôvodného obohatenia. Poznamenala, že od vyriešenia tejto otázky závisí aj rozhodnutie o premlčaní nárokov žalobkyne. Namietala, že súdy vyhodnotili námietku premlčania žalovanej ako nedôvodnú, nakoľko mali za to, že predmetom konania nie je vydanie bezdôvodného obohatenia, ale úprava spoluvlastníckych vzťahov a teda sa na predmet sporu vzťahuje trojročná premlčacia lehota, aj keď si sama žalobkyňa uplatnila svoje nároky titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Mala tak za to, že predmet sporu bol po právnej stránke posúdený konajúcim súdom, ktorý zmenil právne posúdenie nárokov nároku a požadované nároky posudzoval ustanoveniami týkajúcimi sa spoluvlastníctva vecí, za nesprávne. Na základe uvedeného navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie zrušil a vrátil na ďalšie konanie. Zároveň navrhla, aby dovolací súd odložil vykonateľnosť rozsudku odvolacieho súdu.

5. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalovanej uviedla, že dovolanie žalovanej je nedôvodné. Mala za to, že právne posúdenie vecí súdom prvej inštancie a rovnako tak odvolacieho súdu je v súlade s ustálenou praxou najvyšších súdnych autorít, a teda v súlade s princípom spravodlivého súdneho procesu, princípom právnej istoty. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 184/2010, 4 Cdo 277/2009 a 2 Cdo 141/1999. Vzhľadom na uvedené navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalovanej odmietol a žalobkyni priznal náhradu trov dovolacieho konania.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 2 písm. b/ CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je potrebné odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

7. Najvyšší súd v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 viackrát (viď napríklad sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014) uviedol, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

8. Aj po zmene právnej úpravy civilného sporového konania (vrátane dovolacieho konania), ktorú priniesol CSP v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou, treba dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (k tomu porovnaj napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. V danom prípade je v dovolaní uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 421 CSP.

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho

posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

12. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a tiež označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

13. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Výpočet dôvodov uvedených v § 421 ods. 1 CSP je taxatívny. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú vymenované v tomto ustanovení, sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu; zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna, ako aj procesnoprávna (v ďalšom texte tohto uznesenia dovolacieho súdu len „právna otázka“).

14. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 CSP). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

15. Žalovaná vyvodzuje prípustnosť jej dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Uvedený dôvod prípustnosti dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu predpokladá, že danú právnu otázku dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu preto daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Na rozdiel od doterajšej právnej úpravy v zmysle Občianskeho súdneho poriadku, keď výlučne odvolací súd mohol vysloviť, že je v jeho rozhodnutí riešená otázka zásadného právneho významu, na ktorú samostatným výrokom pripustil dovolanie a dovolací súd nemal oprávnenie skúmať, či skutočne ide o otázku zásadného právneho významu, ale bol oprávnený preskúmať takéto rozhodnutie odvolacieho súdu iba v rámci pripustenej otázky, súčasná právna úprava dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená, a z tohto pohľadu rozhodnúť o prípustnosti dovolania. Dovolací súd o tom, že dovolanie je z tohto dôvodu prípustné, nevydáva osobitné rozhodnutie, ale sám si posúdi túto otázku ako predbežnú a v prípade, že dospeje k ukladnému záveru, ide o prípustné dovolanie a dovolací súd bez ďalšieho preskúma napadnuté rozhodnutie a meritórne o ňom rozhodne. V konkrétnom prípade musí dovolateľ relevantne odôvodniť, že dovolanie je prípustné, pretože zásadná právna otázka nebola dovolacím súdom dosiaľ riešená, pričom dôvodom dovolania potom môže byť len otázka právneho posúdenia a spochybnenie jej vyriešenia zo strany odvolacieho súdu a ako aj odôvodnenie právneho záveru, ktorý zastáva dovolateľ (porovnaj Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., *Civilný sporový poriadok, Komentár*, Praha: C. H. Beck, str. 1382).

16. Pokiaľ ide o námietku žalovanej, že v o veciach týkajúcich sa užívania vecí v spoluvlastníctve viacerých subjektov, pričom jedným z týchto subjektov je štát, nie je ustálená rozhodovacia prax a že žalovaná nesúhlasí s odôvodnením odvolacieho súdu, ktorý svoje rozhodnutie odôvodnil len a výlučne rozhodnutiami súdov Českej republiky, ktoré na našom území nemajú žiadnu právnu silu a že navyše ani judikatúra súdov Českej republiky nie je v posúdení predmetu sporu jednotná, dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že už aj v našej právnej praxi boli rozhodnutia týkajúce sa predmetu sporu.

Nakoľko však dovolateľka v dovolaní nevymedzila správny dovolací dôvod (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP) a neoznačila rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré o danej právnej otázke zaujali rozdielne právne závery, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. Na druhej strane ale v prípade absencie vymedzenia právnej otázky a bez konkretizovania rozhodnutí dovolacieho súdu, ktoré o danej právnej otázke zaujali rôzne názory, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľky (v mene ktorej koná zamestnanec s právnickým vzdelaním, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľku), z vlastnej iniciatívy vyhľadávať všetky rozhodnutia dovolacieho súdu týkajúce sa danej problematiky a následne posudzovať rozdielnu rozhodovaciu prax dovolacieho súdu; v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP. Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že vo vzťahu k určeniu, či v danom prípade ide o bezdôvodné obohatenie alebo nejde o bezdôvodné obohatenie, nie je dovolanie žalovanej podložené správnym dovolacím dôvodom.

17. Z týchto dôvodov najvyšší súd dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP.

18. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.